

3.

Không chỉ dạy tôi hút thuốc, anh em thằng Chứng còn đầu tiêu ra bao nhiêu là chuyện động trời.

Hồi đó, ông tôi đã gần sáu mươi tuổi, tóc chớm bạc. Trưa nào tôi không đi học, ông đều kêu tôi quạt cho ông ngủ và nhổ tóc bạc cho ông. Ông nằm thiu thiu trên ghế xếp, tôi bắc chiếc ghế đầu ngồi phía sau, tay phe phẩy chiếc quạt mo thằng Bờm.

Ông tôi rất dễ ngủ. Tôi quạt chừng mười cái đã nghe ông ngáy khò khò. Thế là tôi buông quạt, bắt đầu mò mẫm nhổ tóc cho ông. Tóc ông ngắn, rất khó nhổ. Tôi phải dùng một hạt thóc miết vào chân tóc cho khỏi tuột.

Tôi vốn không phải là đứa khéo léo và nhẫn nại. Vì vậy tôi chúa ghét những công việc tỉ mỉ. Nhổ tóc cho ông đối với tôi quả là một cực hình. Nhưng dù vậy, hễ hôm nào ông sai tôi nhổ tóc, tôi đều loay hoay, cặm cùi bên cái đầu hói của ông một cách hăm hở, mặc kệ anh em thằng Chứng thậm thò thậm thụt ngoài cửa và đang mặt nhăn mày nhí vì ngoắt ngoắt vầy vầy cả buổi vẫn không sao dụ được tôi ra chơi với chúng.

Tất nhiên là tôi thèm đi chơi với hai thằng quỷ sứ này đến đứt ruột. Trưa nắng mà theo tụi nó ra lặn hụp ngoài suối hoặc xách ná đi lùng sục bọn chim lúc nào cũng cãi nhau lách chách giữa các bụi tre gai thì đúng là sướng mê toi. Chỉ mới nghĩ đến thôi, tôi đã nghe máu chảy rần rạt trong người và hai chân muốn run lên. Nhưng dù thèm nhở dãi, tôi vẫn phớt lờ. Mặt lạnh như tiền, tôi đóng vai Tam Tạng thỉnh kinh, nhất quyết không để hai thằng yêu quái kia cám dỗ.

Một hôm yêu quái anh thắc mắc: